

Sygn. akt III KZ 28/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie wniosku **P. G.**

o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w M.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 10 czerwca 2014 r.,

zażalenia P. G. na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego

Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 kwietnia 2014 r.,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego, na podstawie art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i art. 545 § 1 k.p.k. – odmówił przyjęcia wniosku P. G. o wznowienie postępowania w powyżej wskazanej sprawie, wobec tego, że nie uzupełnił on w terminie 7 dni braku formalnego tego wniosku o wznowienie przez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata albo radcę prawnego, mimo wezwania go do tego, pismem doręczonym mu 24 marca 2014 r.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł P. G.

Wniósł w nim o ponowne rozpatrzenie przyjęcia jego wniosku, podnosząc, że Sąd odmówił mu wyznaczenia obrońcy z urzędu uznając, iż źle udokumentował

wniosek w tym przedmiocie. Podniósł nadto, że „na dodatek Sąd zapomniał z urzędu rozważyć, czy powinienem mieć obrońcę z urzędu z powodu choroby i głupoty”. Dodał, że „w sprawie II K 1.../10 popełniono przestępstwo polegające na nierozważeniu wszystkich zarzutów apelacji zgodnie z art. 433 k.p.k., Sąd o tym wiedział i zaniedbał reakcji w trybie art. 19 k.p.k.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne, i to w stopniu oczywistym.

Zaskarżone nim zarządzenie wydano w oparciu o obowiązujące i – wskazane w jego podstawie prawnej – przepisy kodeksu postępowania karnego. Zauważyć bowiem należy, że przepis art. 545 § 2 k.p.k. wprowadza tzw. przymus adwokacko-radcowski dla sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania. Tylko zatem wniosek respektujący ten wymóg może być przyjęty do merytorycznego rozpoznania. Złożony samodzielnie przez P. G. wniosek tego wymogu nie spełnia, stąd też zasadnie odmówiono jego przyjęcia. Trafność tej decyzji jest tym bardziej oczywista, gdy się uwzględni to, iż zapadła ona po bezskutecznym wezwaniu P. G., w trybie art. 120 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 i 2 k.p.k., do usunięcia tego braku formalnego jego wniosku poprzez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego – w terminie 7 dni – pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku (k. 11 – 12).

Równocześnie zauważyć należy, że brak jest też podstaw do zakwestionowania poprawności zarządzenia Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego z dnia 21 marca 2014 r. o nieuwzględnieniu wniosku P. G. o wyznaczenie obrońcy z urzędu do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania.

Wprawdzie zarządzenie to nie podlega kontroli w odrębnym postępowaniu zażaleniowym, niemniej jednak należy podzielić przekonanie o tym, że kwestia ta powinna podlegać – w niniejszym postępowaniu – ocenie w zakresie, w jakim stała się przyczyną odmowy przyjęcia przedmiotowego wniosku P. G. Uznać bowiem należy, że wówczas miał on prawo podnosić zarzuty dotyczące rozstrzygnięcia którego nie mogła autonomicznie zaskoczyć (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2003 r., II KZ 48/02, Lex nr 74381). Dokonując zatem – w takim zakresie – sprawdzenia zasadności owego zarządzenia, tak w kontekście

samej jego treści, jak i twierdzeń P. G. zawartych w zażaleniu będącym przedmiotem niniejszego postępowania, uznać wypada jego całkowitą zasadność. Wnioskodawca był bowiem – w trybie art. 16 k.p.k. – pouczony o tym w jaki sposób ma wskazać, iż spełnia, określone w art. 78 § 1 k.p.k., przesłanki do wyznaczenia mu obrońcę z urzędu (k. 3). Pomimo to ograniczył się on do nadesłania pisma w którym wyłącznie określał się jako „głupi”, deklarował, że „jest biedny i nie stać go na obrońcę bez ograbienia rodziny” i załączył dwa paragony zakupu dwóch bułeczek (k. 6).

Zasadnie zatem Przewodniczący Wydziału uznał – owym zarządzeniem z dnia 21 marca 2014 r. – że tego rodzaju (wyłączna) argumentacja, jak i sposób udokumentowania stanu majątkowego, nie mogą czynić zadość obowiązkowi, którego wykonanie przez osobę wnioskującą o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu, w myśl art. 78 § 1 k.p.k., jest koniecznym warunkiem uwzględnienia tego wniosku. Wyznaczenie bowiem obrońcy z urzędu, na tej podstawie, wymaga złożenia przez osobę, która o to wnosi, nie tylko samego żądania (wniosku) w tej kwestii, ale przede wszystkim wykazania przez nią w sposób należyty, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny. Ciężar dowodu w zakresie wykazania okoliczności uzasadniających, w świetle przywołanego przepisu, ustanowienie obrońcy z urzędu spoczywa na tym, który o to wnosi. Wnioskodawca *in concreto* tych powinności – jak kto już wykazano – ewidentnie nie dopełnił, toteż zasadnie odmówiono mu wyznaczenia, na tej podstawie, obrońcy z urzędu.

W rozpoznawanym zażaleniu skarżący próbuje przekonać też o tym, że powinien mieć wyznaczonego obrońcę ze względu na to, że – jak to określił – „jest głupi”. Pomijając wartość dowodową takiej samooceny i jej znaczenie procesowe, zauważyć należy, że w aktach sprawy brak jest racjonalnych przesłanek do uznania, że zachodzi uzasadniona wątpliwość co do stanu zdrowia psychicznego wnioskodawcy, tym bardziej, w sytuacji gdy on sam nie przedstawił – także i na tą okoliczność – żadnych dowodów, które mogłyby ją potwierdzić.

Niezależnie od powyższego, nadmienić na koniec należy, iż wnioskodawca może konwalidować wszystkie te opisane powyżej zaniedbania poprzez złożenie kolejnego wniosku o wyznaczenie mu z urzędu obrońcy dla (ewentualnego)

sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, w którym to w sposób należyty wykaże zaistnienie tych przesłanek o których stanowi przepis art. 78 k.p.k., warunkujących dopiero możliwość uznania zasadności tego jego żądania.

Z tych wszystkich względów – postanowiono jak wyżej.